

Hi havia un nen que tenia un amic inseparable, un petit ratolí de drap que portava a tot arreu, amb qui compartia mil aventures.

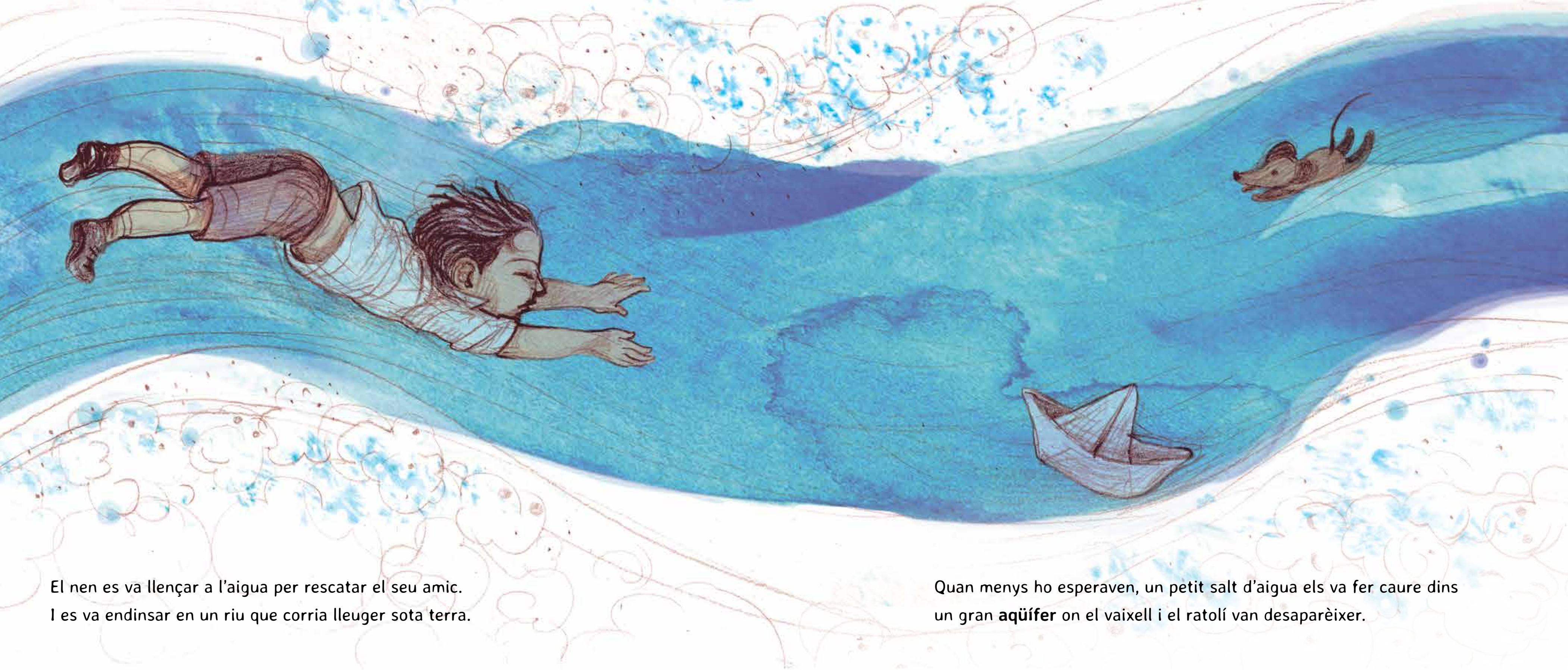
El nen estimava tant aquell ratolí perquè era un regal del seu avi.

Al nen i al seu ratolí els agradava anar allà on l'aigua de la pluja feia un munt de bassals i rierols per jugar amb els vaixells.

Però una tarda el corrent del rierol era més fort que altres dies. I, de sobte, el torrent es va emportar el vaixell amb el ratolí cap a l'entrada d'una cova petita i profunda.

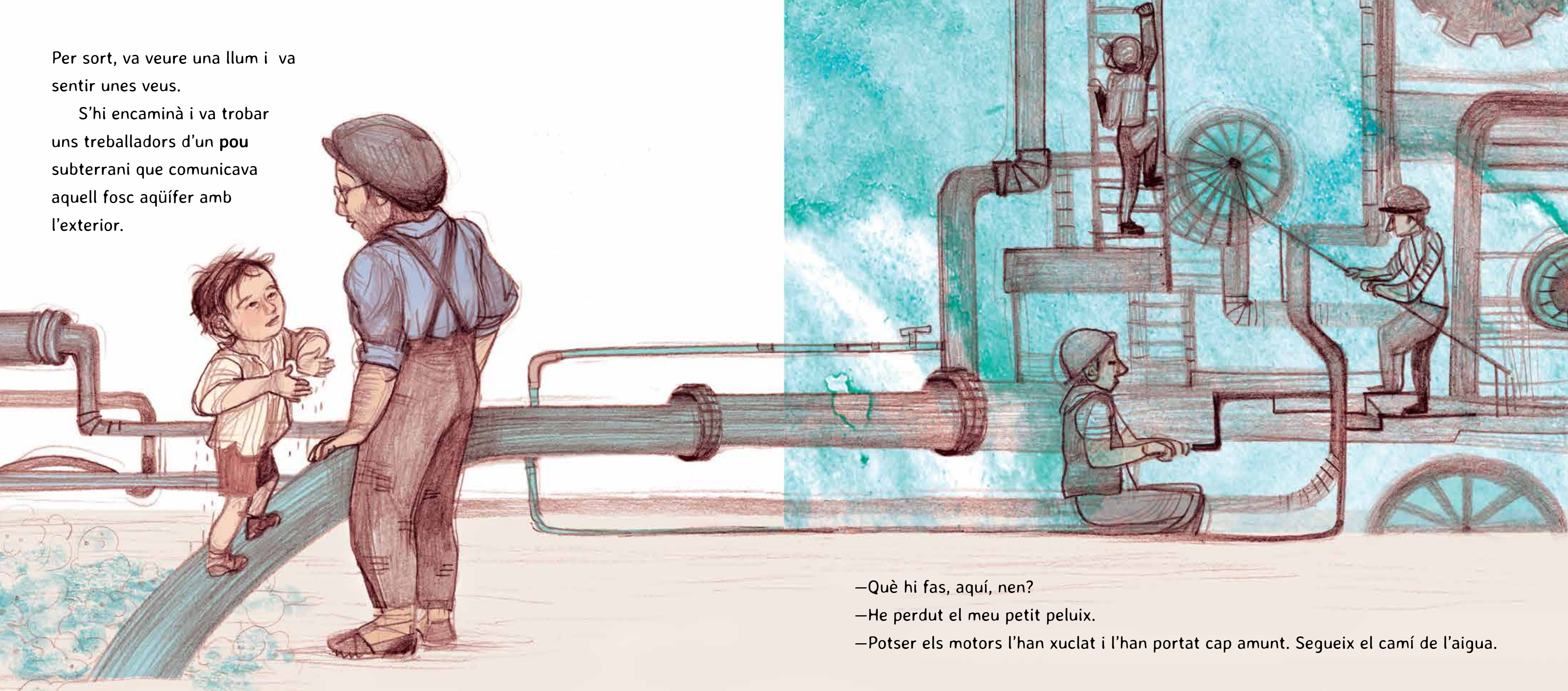

El nen es va llençar a l'aigua per rescatar el seu amic.
I es va endinsar en un riu que corria lleuger sota terra.

Quan menys ho esperaven, un petit salt d'aigua els va fer caure dins
un gran **aqüífer** on el vaixell i el ratolí van desaparèixer.

Per sort, va veure una llum i va sentir unes veus.

S'hi encaminà i va trobar uns treballadors d'un pou subterrani que comunicava aquell fosc aquífer amb l'exterior.

—Què hi fas, aquí, nen?

—He perdut el meu petit peluix.

—Potser els motors l'han xuclat i l'han portat cap amunt. Segueix el camí de l'aigua.

Nota dels autors

Qui no s'ha sentit atret per l'aigua quan era petit? Quan érem nens vam jugar fins a enfangar-nos o quedar ben xops. Saltàvem dins els bassals que feia la pluja. Vam construir rierols per fer-hi curses de barques amb pals i fulles mentre el pare regava l'hort i també vàrem explorar un riu, llera amunt, durant els campaments d'estiu...

I aquella aigua, que va ser font de llargues hores d'aventures i entreteniments, encara circula? On va anar a parar?

Avui obrim qualsevol de les aixetes que tenim a casa i en raja aigua potable. Ens hem acostumat a repetir aquest gest diàriament i noensem d'on ve aquesta aigua

ni com arriba fins a nosaltres. I fa més de cent anys, com va ser possible que l'aigua arribés a les llars per primera vegada?

Aqüífers, pous, engranatges, canonades, màquines de vapor, i, per damunt de tot, una maquinària humana al servei del canvi revolucionari que va suposar tenir aigua a casa. Cadascun d'aquests treballadors: fogoners, operaris, maquinistes, manobres..., amb la seva pròpia vida, els seus noms, els seus somnis i esperances, els seus propis records d'infantesa, van deixar-hi l'ànima!

La natura i la tecnologia, l'home i la màquina, l'esforç i el descans. Per a nosaltres tot això és *Maquinaigües*, un petit homenatge cantat i dibuixat a tots aquests treballadors.

La Tresca i la Verdesca som el Claudi, el Jordi i el Toni. Des de fa una bona colla d'anys, junts, fem cançons per a públic familiar. Una vegada ens vam enfrontar al repte de compondre unes cançons que expliquessin el viatge que fa l'aigua des de les profunditats de la terra fins que arriba a l'aixeta de casa.

La Tresca ens sentim plenament identificats amb els treballadors que van posar-hi el cor per tal que l'aigua arribés a totes les llars. Nosaltres també estimem la nostra feina i posem tot el que som en cada cançó. Al projecte *Maquinaigües* segur que vam posar-hi alguna cosa d'aquells nens que jugaven amb l'aigua. És bonic pensar que les nostres cançons, com l'aigua, també arriben a les cases de la gent.

Ara ens hem proposat que aquelles cançons serveixin de paisatge per explicar-vos aquest conte, la història d'un nen que juga, com ho fèiem nosaltres, i descobreix el món.

La Tresca i la Verdesca
Juliol de 2021

